

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMVB's	7
Waterwet	9
Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
Belastingdienst-Toeslagen	12
Huisvesting	14
Studiefinanciering	14
Wegenverkeerswet	15
Wet basisregistratie personen	17
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	18
Wet wapens en munitie	19
Vreemdelingenrecht	21
Richtlijnen en verordeningen	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 359

ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1624](#)

Belastingdienst/Toeslagen (hierna: de dienst).

Awb 7:2, 7:3 aanhef en onder d

HOREN. I.c. is terecht geoordeeld dat van het horen kon worden afgezien.

Als de belanghebbende in het bezwaarschrift heeft opgenomen te willen worden gehoord, is het enkele niet invullen van het antwoordformulier onvoldoende om af te zien van het horen op grond van artikel 7:3, aanhef en onder d, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 19 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1117](#) (r.o. 8.1). Door bijkomende omstandigheden kan dat echter anders liggen. Geoordeeld wordt dat dit hier het geval is.

JnB 2023, 360

MK ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1639](#)

raad van de gemeente Haarlemmermeer, verweerder.

Awb 8:51a

BESTUURLIJKE LUS. Exploitatieplan. In het algemeen geldt dat het bestuursorgaan bij herstel van een gebrek in het kader van een bestuurlijke lus mede acht dient te slaan op inmiddels gewijzigde feiten en omstandigheden. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 24 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ8428](#) (r.o. 8.1). Dit beginsel kan onder omstandigheden echter uitzondering lijden en geoordeeld wordt dat een dergelijke uitzondering zich i.c. voordoet.

JnB 2023, 361

ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1646](#)

college van burgemeester en wethouders van Deurne, appelllant.

Awb 7:15 lid 1

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb)

PROCESKOSTEN. I.c. heeft de rechtbank terecht overwogen dat het besluit op bezwaar onzorgvuldig is genomen, omdat het college beoogd heeft de volledige kosten in bezwaar, als bedoeld in het Bpb, te vergoeden, maar dit niet heeft gedaan. Nu er i.c. geen sprake is van een herroeping van het primaire besluit wegens aan het college te wijten onrechtmatigheid, bestaat er in beginsel geen aanleiding tot het toekennen van een tegemoetkoming in de kosten. Het college heeft echter het advies van de Commissie bezwaarschriften aan het besluit op bezwaar ten grondslag gelegd, waarin de Commissie adviseert om op grond van de gegrondheid van de bezwaren van [wederpartij] kort na het besluit tot afwijzing van zijn handhavingsverzoek, alsmede het gegronde bezwaar ten aanzien van de uitrit, tot het toekennen van een vergoeding van de kosten van rechtsbijstand over te gaan conform het Bpb. Hieruit kan worden afgeleid dat het college in het besluit op bezwaar weliswaar heeft onderkend dat niet is voldaan aan het vereiste van herroeping als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, van de Awb, maar dat het college desondanks tot vergoeding van de kosten in bezwaar is overgegaan.

JnB 2023, 362

ABRS, 12-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1439](#)

bestuur van de Raad voor Rechtsbijstand.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 1 aanhef en onder e

PROCESKOSTEN. Verletkosten. Onder verletkosten als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder e, van het Bpb, wordt verstaan gemiste inkomsten of opbrengsten door afwezigheid in verband met het voeren van een procedure, bijvoorbeeld door het bijwonen van een zitting. In de nota van toelichting bij het Bpb is opgenomen dat artikel 1 van het Bpb limitatief opsomt welke kostenposten onder een kostenveroordeling kunnen vallen. Daarbij wordt opgemerkt dat ingevolge de wet de kosten werkelijk moeten zijn gemaakt en men de kosten redelijkerwijs moet hebben gemaakt (NvT, blz. 6; Stb. 1993, 763). In een geval zoals hier aan de orde, waarbij [appellant] geen betaald werk verricht en hij niet heeft onderbouwd dat hij inkomsten is misgelopen, is niet aannemelijk geworden dat [appellant] werkelijk kosten heeft gemaakt. Het enkele besteden van tijd aan een procedure is niet aan te merken als verletkosten als bedoeld in de regeling. Er bestaat daarom geen aanleiding voor vergoeding van verletkosten. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 6 december 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:3320](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 363

ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1651](#)

college van burgemeester en wethouders van Son en Breugel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 1.1 lid 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AGRARISCH GEBRUIK. Omgevingsvergunning plaatsen hekwerk om alpaca's in wei te houden. Binnenplanse afwijkingsbevoegdheid. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich voor de vraag of het hobbymatig houden van alpaca's valt onder "agrarisch gebruik", mocht aansluiten bij de uitleg van de definitie "agrarische activiteiten" van artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit, omdat "agrarisch gebruik" niet in de planregels is gedefinieerd. Ook alpaca's die hobbymatig worden gehouden zijn aan te merken als landbouwhuisdieren. Het maakt niet uit met welk oogmerk de alpaca's worden gehouden.

[...] 2. De omgevingsvergunning ziet op het plaatsen van een hekwerk met een hoogte van 1,80 meter rondom het perceel en tussen de verschillende weides. Het hekwerk is niet in overeenstemming met het bestemmingsplan aangezien voor de bestemming "Agrarisch met waarden -1" een hekwerk met een hoogte van maximaal 1,50 meter is toegestaan. [...] Het college heeft de omgevingsvergunning verleend omdat volgens het college aan de vereisten van de binnenplanse afwijkingsbevoegdheid uit artikel 4.3.3 van de planregels is voldaan.

[...] Agrarisch gebruik

9. Op grond van artikel 4.1.1, aanhef en onder a, van de planregels zijn de gronden waarop het hekwerk wordt geplaatst bestemd voor agrarisch gebruik. Het college heeft zich aangesloten bij de uitleg van het begrip "agrarische activiteiten" zoals opgenomen in artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit, vanwege het ontbreken van een definitie van "agrarisch gebruik" in de planregels, aanknopingspunten in het bestemmingsplan en de plantoelichting. De Afdeling zal eerst bezien of de rechtbank dat een redelijke uitleg kon achten.

9.1. Volgens artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit is er onder meer sprake van een agrarische activiteit als de activiteit betrekking heeft op het houden van landbouwhuisdieren. De vraag die de Afdeling moet beantwoorden is of alpaca's die hobbymatig worden gehouden zijn aan te merken als landbouwhuisdieren.

9.2. In de wetsgeschiedenis van artikel 1.1 van het Activiteitenbesluit staat dat het houden van landbouwhuisdieren onder "agrarische activiteiten" valt als deze diertypen in de regel voor productiedoeleinden worden gehouden (Stb. 2012, 144, p. 116).

Uit de wetsgeschiedenis kan niet worden afgeleid dat het oogmerk waarmee de dieren in een specifiek geval worden gehouden, bepalend is voor de vraag of het dier een landbouwhuisdier is. Het moet naar het oordeel van de Afdeling voor worden gehouden dat dit oogmerk niet van belang is.

Vergelijk (onder 2.2.4 van) de uitspraak van de Afdeling van 15 december 2010

([ECLI:NL:RVS:2010:BO7364](#)).

9.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college zich mocht aansluiten bij de uitleg van de definitie "agrarische activiteiten" van artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. De rechtbank heeft ook terecht overwogen dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat alpaca's in de regel voor productiedoeleinden worden gehouden. Het college mocht zich daarvoor baseren op het rapport van Wageningen Universiteit (Wageningen Livestock Research, 2015: "Advies over de geschiktheid van de alpaca als productiedier"). Alpaca's zijn dus aan te merken als landbouwhuisdieren.

De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat ook alpaca's die hobbymatig worden gehouden zijn aan te merken als landbouwhuisdieren. Anders dan [appellant] betoogt maakt het namelijk, gelet op wat onder 9.1 en 9.2 is overwogen, niet uit met welk oogmerk de alpaca's worden gehouden.

De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat het hobbymatig houden van alpaca's is aan te merken als een agrarische activiteit als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Het betoog van [appellant] dat in dit geval aangesloten moet worden bij de definitie van "agrarisch bedrijf" doet hier niet aan af aangezien het in artikel 4.1.1, aanhef en onder a, van de planregels gaat om "agrarisch gebruik".

Het vergunde hekwerk wordt dus met het oog op gebruik overeenkomstig de bestemming van het perceel gerealiseerd en daarom is er geen sprake van strijd met artikel 4.1.1, aanhef en onder a, van de planregels. Over het betoog van [appellant] dat de lijn van de Afdeling op dit punt moet worden herzien, is de Afdeling van oordeel dat dit betoog niet verder is onderbouwd en geen aanleiding geeft om van haar jurisprudentie af te wijken. [...]

JnB 2023, 364

MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-04-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:1624](#)

college van burgemeester en wethouders van Oirschot, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder i, 2.7 lid 1, 2.27, 2.29, 2.33 lid 2, lid 3

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw) 46b, 47b

Besluit natuurbescherming (Bnb) 5.16

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. NATUURTOESTEMMING. INTREKKING. Volledige intrekking omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en milieu, incl. natuurtoestemming. I.c. wordt geoordeeld dat, anders dan het college meent, het mogelijk is om de omgevingsvergunning wel gedeeltelijk in te trekken. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 2.33, tweede lid, onder b, van de Wabo en wordt vernietigd, voor zover hierin de omgevingsvergunning uit 2014 is ingetrokken voor het onderdeel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo (de natuurtoestemming). Dit heeft tot gevolg dat eiseres geen omgevingsvergunning (milieu) meer heeft voor de intensieve veehouderij, maar wel blijft beschikken over de volledige natuurtoestemming. De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien, maar doet partijen wel een oplossingsrichting aan de hand.

[...] 1.1 [...] Deze uitspraak gaat over de veel voorkomende situatie dat een bedrijf geen aparte natuurvergunning heeft, maar een omgevingsvergunning waarbij ook is beslist over de natuurtoestemming. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de volledige intrekking van haar omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en milieu, inclusief de daarbij verleende natuurtoestemming en doet de rechtbank een oplossing aan de hand.

[...] Wat is er nu eigenlijk vergund?

[...] 8.3 Wat is de status van een verklaring van geen bedenkingen dan wel een toestemming als bedoeld in artikel 47b, tweede lid, van de Nbw 1998 na de inwerkingtreding van de Wet natuurbescherming (Wnb) per 1 januari 2017?

[...] De rechtbank vat het kort samen: een verklaring van geen bedenkingen of een toestemming op basis van de oude Nbw 1998 geldt nu als een aparte toestemming als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder i, van de Wabo. De omgevingsvergunning uit 2014 is dus een vergunning voor het in werking hebben van een inrichting (artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo) en een natuuractiviteit (artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo).

8.4 Overigens voorziet de Wabo slechts in een verplichting om het bestaan van een verklaring van geen bedenkingen te vermelden in de omgevingsvergunning (artikel 2.27, vijfde lid, van de Wabo). Anders dan partijen lijken te veronderstellen, is de verklaring van geen bedenkingen dus geen apart besluitonderdeel dat apart kan worden ingetrokken. Op basis van artikel 2.29 van de Wabo kan een bestuursorgaan dat een verklaring van geen bedenkingen heeft afgegeven, verzoeken om intrekking van de omgevingsvergunning voor de activiteit waarvoor de verklaring van geen bedenkingen is afgegeven.

Kan een omgevingsvergunning gedeeltelijk worden ingetrokken?

[...] 9.3 De rechtbank is van oordeel dat, anders dan het college meent, het mogelijk is om de omgevingsvergunning wel gedeeltelijk in te trekken. Dat staat letterlijk in artikel 2.33, tweede lid, van de Wabo. De Wabo bepaalt namelijk niet dat een activiteit die onlosmakelijk is verbonden met een andere activiteit automatisch moet worden ingetrokken als die andere activiteit wordt ingetrokken. Artikel 2.7 van de Wabo, dat gaat over onlosmakelijke samenhang, is alleen van toepassing op de aanvraag voor een omgevingsvergunning en niet op de intrekking van een omgevingsvergunning. Volgens de rechtbank biedt artikel 2.33, tweede lid, van de Wabo wel de mogelijkheid een omgevingsvergunning in te trekken per activiteit (voor de ene activiteit wel en voor de andere activiteit niet). De rechtbank is verder van oordeel dat artikel 2.33 tweede lid, van de Wabo er ook niet aan in de weg staat om een toestemming voor een activiteit gedeeltelijk in te trekken.

De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 24 december 2013 [Red: . [ECLI:NL:RVS:2013:2610](#)] [...]

[...] Volgens de rechtbank maakt het niet uit dat het hier om een verzoek om intrekking gaat als bedoeld in artikel 2.33, tweede lid, onder b, van de Wabo, in plaats van een intrekking in verband met het drie jaar niet gebruiken als bedoeld in artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo. Gedeeltelijk intrekken van een toestemming voor een activiteit, ook een natuurtoestemming, kan dus wel. Door de omgevingsvergunning helemaal in te trekken, heeft het college meer gedaan dan waar eiseres om heeft verzocht. Het college is hiermee buiten de grondslag van de aanvraag getreden. [...]

10.1 Het beroep is gegrond, omdat het bestreden besluit in strijd is met artikel 2.33, tweede lid, onder b, van de Wabo. De rechtbank vernietigt daarom het bestreden besluit, voor zover hierin de omgevingsvergunning uit 2014 is ingetrokken voor het onderdeel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo (de natuurtoestemming). Dit heeft tot gevolg dat eiseres geen omgevingsvergunning (milieu) meer heeft voor de intensieve veehouderij, maar wel blijft beschikken over de volledige natuurtoestemming, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo.

10.2 De rechtbank ziet geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien, maar doet partijen wel de volgende oplossingsrichting aan de hand: door de gedeeltelijke vernietiging heeft eiseres weer de beschikking over een omgevingsvergunning, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo. Deze situatie vormt de referentiesituatie voor eventuele veranderingen van het bedrijf van eiseres. Als eiseres een aanvraag voor een natuurvergunning indient voor de door haar gewenste paardenhouderij, kan GS beoordelen of deze paardenhouderij zal leiden tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de uitgangssituatie. Dit zal hoogstwaarschijnlijk niet het geval zijn. In dat geval zal GS hoogstwaarschijnlijk de gevraagde natuurvergunning weigeren, omdat deze vergunning niet nodig is. Eiseres kan ondertussen een aanvraag indienen voor een omgevingsvergunning voor de paardenhouderij en hoeft hierbij geen aparte natuurtoestemming meer aan te vragen. Daarmee komt eiseres uit de impasse waarin ze terecht is gekomen. De rechtbank kan niet overzien welke stappen eiseres moet zetten in verband met de SRV-subsidie.

10.3 Omdat het college uiteindelijk opnieuw moet beslissen op de aanvraag van eiseres om gedeeltelijke intrekking van de natuurtoestemming, geeft de rechtbank het college de opdracht dit te doen binnen zes maanden na deze uitspraak. De rechtbank geeft het college hierbij de aanwijzing dat hij advies inwint bij GS, voordat hij beslist op de aanvraag. Ten overvloede wijst de rechtbank eiseres erop dat zij deze uitspraak kan voorleggen aan de Rijksdienst voor ondernemend Nederland (RVO), in verband met de subsidieaanvraag op basis van de SRV.

10.4 De rechtbank vindt het niet juist als het resterende deel van de omgevingsvergunning, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo wordt aangewend voor andere projecten (extern salderen). Eiseres zelf heeft al aangegeven dat zij dit niet van plan is. Om losse eindjes te voorkomen, treft de rechtbank, met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), de voorlopige voorziening dat de omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo niet mag worden aangewend ten behoeve van de verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder i, van de Wabo dan wel artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, voor projecten op een andere locatie (extern salderen), zolang het college nog niet heeft beslist op de aanvraag van eiseres voor gedeeltelijke intrekking van de vergunning. Deze toestemming mag alleen worden aangewend voor de toekomstplannen van eiseres op de locatie [adres] te [vestigingsplaats]. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 26-04-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:1660](#));
- MK Rechtbank Limburg, 18-04-2023 ([ECLI:NL:RBLIM:2023:2587](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 11-04-2023, ([ECLI:NL:RBDHA:2023:5287](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2023, 365

Voorzieningenrechter ABRS, 06-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1375](#)

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.17

ACTIVITEITENBESLUIT MILIEUBEHEER. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen onder andere de geluidhinder van het gebruik van twee padelbanen. De voorzieningenrechter is er op voorhand niet van overtuigd dat een handhavingsbesluit kan worden gebaseerd op een berekend geluidsniveau in plaats van op een feitelijk ter plaatse gemeten geluidsniveau, en ziet daarin reden om te twijfelen aan de juistheid van de aangevallen uitspraak. De voorzieningenrechter zal daarom een voorziening treffen die ertoe strekt dat het college een nieuw besluit neemt, op grond van een nieuw uit te voeren meting bij de woning van [wederpartij] van het geluid afkomstig van het tennispark en de daarvan deel uitmakende padelbanen.

JnB 2023, 366

MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-04-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:1900](#)

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Abm) 2.5 lid 1, 5.47

Activiteitenregeling milieubeheer (hierna: Arm) 5.37 lid 1 (oud)

ACTIVITEITENBESLUIT MILIEUBEHEER. Afwijzing handhavingsverzoek Asfaltcentrale Eindhoven (ACE). I.c. had het college in het bestreden besluit artikel 5.37 van de Arm (oud) buiten toepassing moeten laten en vervolgens moeten beslissen of hij zou handhaven wegens overtreding van artikel 5.46, lid 1, onder b, van het Abm, ondanks dat ACE beschikte over een geldig BRL 9320-certificaat. Dat heeft het college ten onrechte niet gedaan. Daarnaast had het college artikel 5.37 van de Arm (oud) niet zodanig ruim mogen uitleggen dat hiermee ook de overtreding van artikel 2.5 eerste lid, van het Abm wordt opgeheven. Besluit waarbij verweerder het verzoek tot handhaving ten aanzien van de Asfaltcentrale Eindhoven heeft afgewezen. [...]

Handhaving overschrijding emissiegrenswaarden PAK

4.1 Eiseres stelt zich op het standpunt dat het college ten onrechte niet handhavend optreedt tegen de te hoge emissie van naftaleen dan wel (totaal) PAK. Volgens eiseres is dat op grond van artikel 5.37, eerste lid, van de Arm (oud) onrechtmatig. De staatssecretaris was niet bevoegd een erkende maatregel vast te stellen waarmee aan de emissiegrenswaarde voor PAK in artikel 5.46 Abm wordt voldaan. Er is niet aangetoond dat de BRL 9320 geschikt is voor het voldoen aan de emissiegrenswaarde voor PAK. Het college kon daarnaast handhaven op overtreding van de emissiegrenswaarde in artikel 2.5 van het Abm.

4.2 Het college heeft met de meting op 11 april 2022 vastgesteld dat sprake is van een emissie van PAK van 0,23 mg/Nm³. Dit is een overschrijding van de emissiegrenswaarde (EGW), die is vastgesteld op 0,05 mg/Nm³. Het college heeft naar eigen zeggen geen bevoegdheid om het desbetreffende artikel uit de Arm onrechtmatig of onverbindend te verklaren dan wel buiten beschouwing te laten maar moet de geldende wet- en regelgeving toepassen. Als wordt voldaan aan een erkende maatregel, is van rechtswege voldaan aan een geldende emissiegrenswaarde, zodat het college niet kan handhaven op basis van een ander artikel.

4.3 [...] Artikel 5.37 van de Arm bevatte een zogenoemde erkende maatregel op basis waarvan werd aangenomen dat aan de emissiegrenswaarde in artikel 5.46, eerste lid, onder a, van het Abm, wordt voldaan. Als aan de erkende maatregel wordt voldaan, wordt ook voldaan aan de betreffende eis in het Abm.

4.4 Erkende maatregelen maken het ondernemers makkelijker om aan een doelvoorschrift in het Abm te voldoen. Als de drijver van een inrichting een erkende maatregel uitvoert, kan het toezicht beperkt blijven tot het toezicht op het juist uitvoeren van de erkende maatregel. De bevoegdheid voor het stellen van eisen voor asfaltcentrales staat in artikel 5.47 van het Abm. Deze bevoegdheid staat niet in de weg aan het opnemen van erkende maatregelen voor asfaltcentrales.

4.6 De geschiktheid van een erkende maatregel die in een algemeen verbindend voorschrift zoals de Arm is opgenomen, kan uitsluitend na een exceptieve toetsing van dit algemeen verbindend voorschrift ter discussie worden gesteld. Dit houdt in dat een rechter een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is, in een zaak over een besluit dat op dat voorschrift is gebaseerd, toetst op rechtmatigheid. Daarbij bekijkt de rechtbank of het voorschrift niet in strijd is met hogere regelgeving, in dit geval of evident is dat door de erkende maatregel in de Arm niet wordt voldaan aan het doelvoorschrift in het Abm. De rechter komt ook de bevoegdheid toe te beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het besluit waarover de zaak gaat. Bij die indirecte toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer, waarbij de toetsing wordt verricht op de wijze zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) die heeft uiteengezet in haar uitspraken van 8 maart 2023³ en van 12 februari 2020.⁴

4.5 Op het moment van het bestreden besluit was de staatssecretaris zelf al tot de conclusie gekomen dat de erkende maatregel in artikel 5.37 van de Arm niet waarborgt dat aan de emissiegrenswaarde van PAK's in artikel 5.46, lid 1, onder b, van het Abm wordt voldaan. Dit staat ook in de nota van toelichting bij de wijziging van artikel 5.37 van de Arm. Hierin staat dat al langere tijd sterke twijfels waren over de erkende maatregel in artikel 5.37 van de Arm en dat in de praktijk bleek dat hiermee niet was geborgd dat aan de emissiegrenswaarde voor PAK werd voldaan.⁵ Dat stond bovendien in deze zaak al vast met de metingen van 11 april 2022 (voordat het bestreden besluit werd genomen). Het is onder deze omstandigheden evident dat met de erkende maatregel in artikel 5.37 van de Arm niet aan de emissiegrenswaarde van PAK's in artikel 5.46, lid 1, onder b, van het Abm wordt voldaan. Er is geen aanleiding voor de rechtbank om nu zelf artikel 5.37 van de Arm (oud) onverbindend te verklaren want het artikel is per 1 januari 2023 gewijzigd. Het college had in het bestreden besluit artikel 5.37 van de Arm (oud) buiten toepassing moeten laten en vervolgens moeten beslissen of hij zou handhaven wegens overtreding van artikel 5.46, lid 1, onder b, van het Abm, ondanks dat ACE beschikte over een geldig BRL 9320-certificaat. Dat heeft het college ten onrechte niet gedaan.

4.6 Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat het college artikel 5.37 van de Arm (oud) niet zodanig ruim had mogen uitleggen dat hiermee ook de overtreding van artikel 2.5 eerste lid, van het Abm wordt opgeheven. Dat volgde namelijk helemaal niet uit artikel 5.37 van het Arm (oud) dat uitdrukkelijk verwees naar artikel 5.46, eerste lid, onder a, van het Abm. De rechtbank leest in artikel 5.48, tweede lid, van het Abm ook dat de wetgever heeft bedoeld dat de emissiegrenswaarden in artikel 2.5 van het Abm onverminderd gelden naast de emissiegrenswaarden in artikel 5.46 van het Abm ook al ziet dit artikel op de emissies van andere stoffen. Het college had dus moeten onderzoeken of sprake was van een zelfstandige overtreding van artikel 2.5, eerste lid, van het Abm en (indien dit het geval is) moeten beslissen of hierin aanleiding was om handhavend op te treden. Dat heeft het college niet gedaan en ook daarom is het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank geeft hiermee geen oordeel over de vraag of sprake is van een zelfstandige overtreding van artikel 2.5, eerste lid, van het Abm. [...]

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-04-2023 ([ECLI:NL:RBZWB:2023:2683](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 19-04-2023 ([ECLI:NL:RBNNE:2023:1569](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 367

Rechtbank Overijssel, voorzieningenrechter, 22-03-2023, [ECLI:NL:RBOVE:2023:1033](#)

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Participatiewet (PW) 16

Beleidsregels bijzondere bijstand Hof van Twente 2022 (de Beleidsregels)

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. MEDICINALE CANNABIS. De

voorzieningenrechter is voorlopig van oordeel dat gelet op de medische informatie verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat zij in een levensbedreigende situatie zal komen te verkeren als het gebruik van Bedrocan (een vorm van medicinale cannabis) wordt stopgezet of de dosering wordt verlaagd. De voorzieningenrechter ziet aanleiding, gelet ook op de weging van de belangen van verzoekster en die van verweerder, om de voorlopige voorziening toe te wijzen. De voorzieningenrechter zal bepalen dat verweerder de maandelijkse kosten van Bedrocan aan verzoekster vergoedt op de wijze zoals voorzien in de besluiten van 28 april 2022 en 15 juli 2022, vanaf de dag van deze uitspraak tot en met de verzenddatum van de uitspraak in de bodemzaak (AWB 23/570).

JnB 2023, 368

MK Rechtbank Noord-Holland, 14-04-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:3412](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Schagen, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW)

Participatiewet (PW) 33

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 3.18

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. CURATELE. Doordat de curator, om haar beloning voor de werkzaamheden voor eiseres zoveel mogelijk voldaan te krijgen, verplicht wordt voor eiseres een studielening bij DUO aan te vragen en eiseres gaat belasten met schulden, kan niet worden gezegd dat de belangen van eiseres, als onder curatele gestelde, worden beschermd. De voorschriften uit de Participatiewet strijden hier met die uit het Burgerlijk Wetboek en de doelstelling die uit de onder curatelestelling volgt. Door bij de draagkrachtberekening rekening te houden met de aanspraak op de studielening wordt de bescherming van eiseres als onder curatele gestelde in ernstige mate tekort gedaan. Genoemde gevolgen van toepassing van artikel 33, tweede lid, van de Pw, stroken naar het oordeel van de rechtbank niet met wat de wetgever kan hebben bedoeld of voorzien. Om die reden ziet de rechtbank aanleiding om in dit bijzondere geval artikel 33, tweede lid, van de Pw (gedeeltelijk, voor zover het betreft het in aanmerking nemen van de DUO-lening) buiten toepassing te laten.

JnB 2023, 369

MK CRvB, 11-04-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:705](#)

college van burgemeester en wethouders van Kerkrade.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Participatiewet (PW) 35

Beleidsregel individuele bijzondere bijstand Kerkrade 2018 (beleidsregel)

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Het college heeft met het nader besluit geen blijk gegeven van een evenwichtige belangenafweging.

6.5.1. [...] In dit geval is alleen in geschil of toepassing van het beleid in het geval van appellant leidt tot een onevenwichtige uitkomst.

6.5.2. Tussen partijen staat vast dat in 2019 executoriaal beslag lag op de inkomsten van appellant vanaf de voor hem geldende beslagvrije voet van € 1.316,85.

6.5.3. Appellant heeft terecht aangevoerd dat het bedrag van de beslagvrije voet moet worden beschouwd als het minimumbedrag dat hij nodig heeft om van te leven. Het college heeft dat niet weersproken.

6.5.4. Vast staat dat het college, toepassing gevend aan zijn beleidsregel, alle inkomsten van appellant boven een bedrag van € 1.128,11 als draagkracht heeft meegerekend.

6.5.5. Het gevolg hiervan is dat appellant een deel van de voor hem geldende beslagvrije voet, oftewel zijn bestaansminimum, moet aanwenden voor de betaling van de mentorkosten.

6.5.6. Het college heeft in redelijkheid niet kunnen oordelen dat het doel van onverkorte toepassing van het beleid, namelijk handhaving van de vangnetfunctie van de PW, opweegt tegen dit nadelige gevolg van het besluit voor appellant. Het college heeft dus met het nader besluit geen blijk gegeven van een evenwichtige belangenafweging.

6.6. Het nader besluit kan daarom wegens strijd is met het evenredigheidsbeginsel niet in stand blijven. Het college mocht de aanvraag van appellant van bijzondere bijstand over de periode van 1 januari 2019 tot 1 september 2019 niet gedeeltelijk afwijzen met als reden dat appellant voldoende

draagkracht had om de kosten waarvoor hij bijzondere bijstand vroeg gedeeltelijk zelf te betalen. Zoals ter zitting is besproken, had appellant, uitgaande van de voor hem geldende beslagvrije voet, geen draagkracht om de kosten deels zelf te betalen. Ook was er, zoals niet in geschil is, geen andere reden om appellant de gevraagde bijzondere bijstand niet volledig toe te kennen.

JnB 2023, 370

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-04-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:2675](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Gilze en Rijen.

Participatiewet (PW) 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. HULPHOND. Naar het oordeel van de rechtbank is geen medische of sociale indicatie voor het houden van een hond aanwezig. De rechtbank is van oordeel dat de kosten van de hond niet als kosten in de zin van artikel 35, eerste lid, van de Participatiewet zijn aan te merken.

Voorts stelt de rechtbank vast dat eiseres niet met objectieve bewijsmiddelen heeft aangetoond dat sprake is van een hulphond. Bovendien volgt uit een verklaring van een medewerker van BMA Bultersmekke - de bevoegde keuringsinstantie voor een hulphond - dat de hond van eiseres niet is gekeurd. Uit de bij het college afgelegde verklaring van eiseres volgt evenmin dat sprake is van een gekeurde hulphond. Ongegrond beroep.

JnB 2023, 371

MK CRvB, 25-04-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:679](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Participatiewet (PW) 54

PARTICIPATIEWET. BELANGENAFWEGING. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Volgens tot nu toe geldende vaste rechtspraak [[ECLI:NL:CRVB:2007:AZ7575](#)] geldt als uitgangspunt dat het college bij de afweging van de rechtstreeks bij het besluit tot intrekking betrokken belangen geen rekening hoeft te houden met gegevens of stukken die tijdens de bezwaarfase alsnog zijn verstrekt.

Van dit uitgangspunt komt de Raad in zaken waar het gaat om een intrekking op grond van artikel 54, vierde lid, van de PW nu terug. Bij een belangenafweging moeten in beginsel alle rechtstreeks bij een besluit betrokken belangen worden afgewogen. Dat volgt ook uit artikel 3:4, eerste lid, van de Awb. Uit de aard van de bevoegdheid tot handhaving van de intrekking vloeit voor zo een belangenafweging geen beperking voort.

De Raad heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Toetsing aan het evenredigheidsbeginsel - Gemeente mocht intrekking bijstand niet handhaven.](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 372

Rechtbank Noord-Holland, 30-03-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:3411](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haarlem, verweerder.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo)

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Haarlem 2020 (de Verordening) 10.3

WMO. AANSPRAAK VERHUISINDICATIE KAMERHUUR. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder een uitsluitingsgrond in de Verordening opgenomen die in strijd is met de wet. De rechtbank merkt hierbij op dat niet valt in te zien dat een kamerhuurder die als gevolg van beperkingen niet meer in staat is normaal gebruik te maken van de woning het recht op een woonvoorziening ontzegt moet worden. Het probleem als gevolg van medische beperkingen waarmee een kamerhuurder geconfronteerd wordt en waarvoor voorzieningen in de woning nodig zijn, dan wel waarvoor moet worden verhuisd, is niet anders dan in het geval van een persoon die in een permanent zelfstandig hoofdverblijf woont en om dezelfde redenen op een woonvoorziening aanspraak maakt. Dat het bij woningaanpassingen doorgaans om aanzienlijke kosten gaat, rechtvaardigt dat onderscheid niet. De omstandigheid dat in voorkomende gevallen de hardheidsclausule zou kunnen worden toegepast heft die strijdigheid niet op. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit berust op een bepaling die in strijd met de wet is. Gegronde beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 373

ABRS, 25-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1635](#)

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1 aanhef en onder c, 8

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. VAKANTIEBESTEDINGSBEDRIJF.

GOEDE PROCESORDE. I.c. wordt geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag met terugwerkende kracht tot 1 januari 2020 mocht stopzetten. De werkwijze van de Belastingdienst/Toeslagen voor zittende huurders van vakantiewoningen naar aanleiding van de wijziging van artikel 1, aanhef en onder c, van de Wht verschildt voor de periode van 1 juli 2016 tot 1 april 2018 en voor de periode vanaf 1 april 2018. De uitspraak van 17 juli 2019 [ECLI:NL:RVS:2019:2443](#) ziet op de werkwijze voor de periode van 1 juli 2016 tot 1 april 2018: de huurtoeslag wordt stopgezet maar niet met terugwerkende kracht. [wederpartij] valt onder de werkwijze van de dienst voor de periode vanaf 1 april 2018.

[...] Bij besluit van 23 juli 2020 heeft de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag van [wederpartij] over 2020 herzien en met ingang van 1 januari 2020 vastgesteld op nihil.

[...] 3.1. [wederpartij] heeft vanaf 1 mei 2014 huurtoeslag gekregen. Bij besluit van 23 juli 2020, gehandhaafd bij besluit van 22 oktober 2020, heeft de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag over 2020 met ingang van 1 januari 2020 herzien en vastgesteld op nihil. Daaraan heeft de dienst in het besluit van 22 oktober 2022 ten grondslag gelegd dat uit de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2443](#) (hierna: de uitspraak van 17 juli 2019) volgt dat [wederpartij], nu het

chalet niet permanent mag worden bewoond en de gemeente dat ook niet gedooft, geen huurder is in de zin van artikel 1, aanhef en onder c, sub 2, van de Wht en dus niet voldoet aan de voorwaarden om voor huurtoeslag in aanmerking te komen.

3.2. Niet meer in geschil is dat [wederpartij] geen huurder is in de zin van de Wht en niet voor huurtoeslag in aanmerking komt. Het geschil gaat over de vraag of de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag met terugwerkende kracht tot 1 januari 2020 mocht stopzetten.

[...] 6.1. De Afdeling stelt vast dat de uitspraak van 17 juli 2019 gaat over de vraag wanneer een woning onderdeel is van een vakantiebestedingsbedrijf als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, sub 2, van de Wht. In die uitspraak heeft de Afdeling geen oordeel gegeven over de vraag of het stoppen van de huurtoeslag met terugwerkende kracht in strijd is met het beleid dat de dienst blijkens die uitspraak in dit soort gevallen hanteert.

[...] 8.1. Uit wat onder 7-7.2 is weergegeven, volgt dat de werkwijze van de Belastingdienst/Toeslagen voor zittende huurders van vakantiewoningen naar aanleiding van de wijziging van artikel 1, aanhef en onder c, van de Wht verschilt voor de periode van 1 juli 2016 tot 1 april 2018 en voor de periode vanaf 1 april 2018. De uitspraak van 17 juli 2019 ziet op een besluit van 28 oktober 2017. Het in die uitspraak weergegeven standpunt van de dienst ziet dus op de werkwijze voor de periode van 1 juli 2016 tot 1 april 2018: de huurtoeslag wordt stopgezet maar niet met terugwerkende kracht.

[wederpartij] is huurder van een woning die vóór 1 april 2018 nog niet was geïdentificeerd als een woning die onderdeel is van een vakantiebestedingsbedrijf als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, sub 2, van de Wht. Zoals de dienst heeft toegelicht in het besluit op bezwaar, heeft de dienst het chalet pas na de uitspraak van 17 juli 2019 als zodanig kunnen aanmerken. [wederpartij] valt dus onder de werkwijze van de dienst voor de periode vanaf 1 april 2018. Uit wat onder 7-7.2 is weergegeven, volgt dat de dienst terecht heeft aangevoerd dat dit een weloverwogen keuze is geweest. De dienst heeft de huurtoeslag daarom met ingang van 1 januari 2020 mogen stopzetten. Daarbij neemt de Afdeling mede in aanmerking dat de dienst heeft aangegeven de huurtoeslag vanaf 1 april 2018 tot 1 januari 2020 niet met toepassing van artikel 21 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen te zullen herzien.

8.2. De Belastingdienst/Toeslagen stelt terecht dat de rechtbank hem niet in de gelegenheid heeft gesteld te reageren op de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2019. De rechtbank heeft betekenis toegekend aan het beleid van de dienst zoals dat hiervoor onder 6 is overgenomen uit de uitspraak van 17 juli 2019, terwijl dat in bezwaar en beroep niet was aangevoerd en ook niet in het verweer van de dienst aan de orde is gesteld. Ook op de zitting bij de rechtbank is alleen ingegaan op de vraag of het chalet onderdeel is van een vakantiebestedingsbedrijf als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder c, sub 2, van de Wht. De rechtbank heeft uit de uitspraak van 17 juli 2019 afgeleid dat de dienst ook in 2020 als beleid voerde dat huurtoeslag voor bewoners van een recreatiewoning niet met terugwerkende kracht wordt ingetrokken. De rechtbank heeft dit niet eerst aan de dienst voorgelegd. Daarmee heeft de rechtbank het beginsel van hoor en wederhoor geschonden en in strijd gehandeld met de goede procesorde. [...]

JnB 2023, 374

MK Rechtbank Rotterdam, 26-04-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:3474](#)

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:55b t/m 8:55f

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. FINANCIËLE COMPENSATIE. NIET TIJDIG BESLISSEN. Niet tijdig beslissen in zaken over integrale herbeoordeling van het recht op kinderopvangtoeslag en bezwaren tegen beslissingen daarover. In de uitspraak van 14-04-2023 [ECLI:NL:RBMNE:2023:1702](#) heeft de rechtbank Midden-Nederland tot 1 juli 2024 de tijd gegeven om alsnog te beslissen. De rechtbank volgt deze termijn niet en houdt vast aan de termijn van 12 weken. De prikkel van een nadere termijn van twaalf weken na het verweerschrift werkt afdoende. Daarnaast is de rechtbank er, mede gelet op hetgeen ter zitting is besproken, niet van overtuigd geraakt dat verweerder door het verlengen van de termijn, het principe van "first in first out" kan herstellen. Het is een taak van de politiek om actie te ondernemen tegen het structureel niet halen van de wettelijke termijnen voor de integrale beoordelingen en het afdoen van de bezwaren. Blijkbaar heeft de Tweede Kamer geen aanleiding gezien om in te grijpen in de lengte van de termijnen, ondanks dat uit alle voortgangsrapportages blijkt dat de wettelijke beslistermijnen structureel niet gehaald worden en onrealistisch waren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2023, 375

MK Rechtbank Noord-Holland, 18-04-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:3445](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zaanstad, verweerder.

Huisvestingswet 2014 2, 21

Huisvestingsverordening gemeente Zaanstad 2021 (Huisvestingsverordening)

HUISVESTING. OMZETTINGSVERGUNNINGEN. I.c. wordt geoordeeld dat de gemeenteraad bij de aanwijzing in de Huisvestingsverordening van categorieën woonruimte waarvoor de omzettingsvergunningplicht zou moeten gelden, wel heeft onderbouwd dat sprake is van schaarste maar niet dat sprake is van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten die het opnemen van een verbod tot omzetting van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte, behoudens met vergunning, rechtvaardigt. De rechtbank sluit niet uit dat de gemeenteraad met nader onderzoek alsnog toereikend kan motiveren dat er wel grond is voor het instellen van het in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder c, van de Huisvestingswet 2014 geregelde verbod tot omzetting van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte zonder vergunning, zoals geregeld in hoofdstuk 3, afdeling I, van de Huisvestingsverordening. Dit brengt mee dat voormelde bepalingen in de voorliggende beroepen buiten toepassing gelaten moeten worden en verweerder aan eisers geen vergunningplicht voor kamerverhuur kon tegenwerpen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2023, 376

MK CRvB, 14-04-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:700](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000)

Beleidsregel controlebeleid migrerend werknemerschap

STUDIEFINANCIERING. MIGREREND WERKNEMER. De minister behoefde appellante niet als migrerend werknemer te beschouwen. Haar werkzaamheden waren daarvoor te marginaal, te onregelmatig en te veel onderbroken met periodes waarin zij ervoor heeft gekozen om niet te werken. Dat betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat appellante aan haar werkzaamheden geen recht op studiefinanciering kon ontlenen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 377

ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1634](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw 1994) 123b

Reglement rijbewijzen 42a, 42b, 42^e, 50, 53a, 97, 103

WEGENVERKEERSWET 1994. RIJGESCHIKTHEID. RIJBEWIJS. Deze zaak gaat over de vraag of [appellant] opnieuw rijexamen moet doen om een rijbewijs te krijgen, nu hij bij het besluit van 20 oktober 2021 rijgeschikt is verklaard. RECHTSINGANG. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] in elk geval een aanvraag om een verklaring van rijvaardigheid zal moeten indienen en in dat kader kan aanvoeren dat in zijn geval afgezien moet worden van de eis dat hij een rijexamen moet afleggen om die verklaring te krijgen. Daarmee is er een rechtsingang om zijn beroep op het vertrouwensbeginsel te toetsen. VERTROUWENSBEGINSEL. Het CBR heeft het gerechtvaardigd vertrouwen opgewekt dat [appellant] geen rijexamen hoeft te doen om die verklaring te krijgen, maar hoeft i.c. niet aan het vertrouwen te voldoen, omdat het algemene belang van de verkeersveiligheid zwaarder weegt. [appellant] moet een rijexamen afleggen voordat hij een rijbewijs kan krijgen.

[...] 1. Deze zaak gaat over de vraag of [appellant] opnieuw rijexamen moet doen om een rijbewijs te krijgen, nu hij bij het besluit van 20 oktober 2021 rijgeschikt is verklaard.

[...] 6. Niet in geschil is dat op [appellant] de zogenoemde recidiveregeling van artikel 123b van de Wvw 1994 gelezen in samenhang met de artikelen 42a-42e en 53a van het Reglement rijbewijzen van toepassing is. De recidiveregeling houdt kort gezegd in dat een rijbewijs van rechtswege ongeldig wordt verklaard als de betrokkene binnen vijf jaar twee maal is veroordeeld voor een alcoholgerelateerd verkeersdelict. Om weer in het bezit te komen van een rijbewijs moet de betrokkene onder meer in het bezit zijn van een verklaring van geschiktheid en een verklaring van rijvaardigheid. Beide verklaringen worden op aanvraag door het CBR verstrekt, als is voldaan aan de voorwaarden daarvoor. [appellant] heeft een verklaring van geschiktheid aangevraagd en deze bij het besluit van 20 oktober 2021 voor de duur van een jaar gekregen. Een verklaring van rijvaardigheid wordt door het CBR verstrekt als een onderzoek naar de rijvaardigheid, bestaande uit een theorie- en praktijkexamen, met goed gevolg is uitgevoerd.

7. Voordat aan een inhoudelijke behandeling van het hoger beroep wordt toegekomen, ziet de Afdeling zich net als de rechtbank ambtshalve voor de vraag gesteld of [appellant] in deze procedure een oordeel kan krijgen over de vraag of hij een rijexamen moet afleggen voordat hij een rijbewijs kan aanvragen. Het besluit van 20 oktober 2021 gaat immers over de verklaring van geschiktheid, en

tegen de afgifte daarvan heeft [appellant] geen bezwaar. In dat besluit heeft het CBR weliswaar medegedeeld dat [appellant], nu hij beschikt over een verklaring van geschiktheid, een rijexamen kan aanvragen, maar dat besluit gaat zelf niet over de afgifte of weigering van een verklaring van rijvaardigheid, waarvoor de eis van het afleggen van een rijexamen geldt.

8. De rechtbank heeft overwogen dat het in dit geval onredelijk bezwarend is om van [appellant] te vragen een aanvraag om een verklaring van rijvaardigheid in te dienen, omdat het CBR zijn bezwaar al inhoudelijk heeft behandeld en zij [appellant] een rechtsingang wil bieden waarin zijn beroep op het vertrouwensbeginsel kan worden getoetst. De Afdeling is echter van oordeel dat de vraag of [appellant] gerechtvaardigd mocht vertrouwen op de mededeling dat hij geen rijexamen hoefde te doen moet worden onderscheiden van de vraag of hij over een verklaring van rijvaardigheid moet beschikken. Er is geen vertrouwen gewekt dat hij niet hoefde te beschikken over een verklaring van rijvaardigheid. [appellant] zal dus in elk geval een aanvraag om een verklaring van rijvaardigheid moeten indienen. Dat is niet onredelijk bezwarend en geldt voor iedereen van wie met toepassing van de recidiveregeling zijn rijbewijs ongeldig is verklaard. In het kader van die aanvraag kan [appellant] aanvoeren dat in zijn geval afgezien moet worden van de eis dat hij een rijexamen moet afleggen om die verklaring te krijgen. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat er daarmee een rechtsingang is om zijn beroep op het vertrouwensbeginsel te toetsen.

9. Hoewel [appellant] niet met zoveel woorden een aanvraag om een verklaring van rijvaardigheid heeft ingediend bij het CBR, is de Afdeling van oordeel dat het CBR het bezwaarschrift als een aanvraag van [appellant] om een verklaring van rijvaardigheid had moeten aanmerken, met het verzoek in zijn geval af te zien van de eis van het afleggen van het rijexamen. [...]

10. Het CBR is niet in hoger beroep gekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat bij [appellant] een gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat hij geen rijexamen hoefde te doen om zijn rijbewijs te krijgen. De Afdeling hoeft daarom alleen de vraag te beantwoorden of dat vertrouwen moet worden gehonoreerd. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent, zoals de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1694](#)) met juistheid heeft overwogen, namelijk niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het vertrouwen in dit geval niet kan worden gehonoreerd. De eis dat een rijexamen met goed gevolg moet zijn afgelegd voordat een verklaring van rijvaardigheid kan worden verstrekt, is neergelegd in de artikelen 50 en 53a van het Reglement rijbewijzen. Het buiten toepassing laten van die bepalingen zou leiden tot aantasting van het door die bepalingen beschermde algemene belang van de verkeersveiligheid. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het CBR een groter belang heeft mogen toekennen aan dat algemene belang dan aan het belang van [appellant]. Het gegeven dat hij, zoals hij aanvoert, een verklaring van geschiktheid heeft gekregen is niet voldoende. Zoals hiervoor is uiteengezet, schrijft de recidiveregeling voor dat een betrokkene over zowel een verklaring van geschiktheid als een verklaring van rijvaardigheid moet beschikken om in aanmerking te komen voor een nieuw rijbewijs. Het rijexamen moet opnieuw worden afgelegd omdat sprake is van recidive van alcoholmisbruik. Dat is in het belang van de verkeersveiligheid. Aan de stelling van [appellant] dat hij jarenlang probleemloos heeft gereden, kan daarom geen doorslaggevende betekenis worden toegekend. [...]

[...] 11. [appellant] moet een verklaring van rijvaardigheid aanvragen. Het CBR heeft met de email van 21 oktober 2021 het gerechtvaardigd vertrouwen opgewekt dat [appellant] geen rijexamen hoeft te doen om die verklaring te krijgen. Maar het CBR hoeft in dit geval niet aan het vertrouwen te voldoen, omdat het algemene belang van de verkeersveiligheid zwaarder weegt. De rechtbank is

dan ook terecht tot het oordeel gekomen dat [appellant] een rijexamen moet afleggen voordat hij een rijbewijs kan krijgen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2023, 378

MK ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1658](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appellant.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 1.1, 2.22 lid 1, 2.38 lid 1

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. AMBTSHALVE UITSCHRIJVING. Er mag niet lichtvaardig tot ambtshalve toepassing van artikel 2.22 van de Wet brp worden overgegaan. Verwijzing naar ABRS 28-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2020:2564](#). I.c. heeft het college [wederpartij] ten onrechte op het adres [locatie] uitgeschreven. Dat gasverbruik in de betrokken periode niet is geconstateerd, roept vragen op, maar biedt op zichzelf onvoldoende aanknopingspunt om te concluderen dat [wederpartij] niet op het betrokken adres woonde.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [wederpartij] per 22 maart 2019 uitgeschreven uit de Basisregistratie personen (hierna: Brp).

[...] 9.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2564](#), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2.22 van de Wet brp (Kamerstukken II 2011/12, 33 219, nr. 3, p. 42 en 133) dat een college in de brp kan opnemen dat een voormalig ingezetene is vertrokken naar onbekend, als die persoon het adres waarop hij in de brp stond ingeschreven heeft verlaten en spoorloos is. Het cruciale punt is dat de werkelijke situatie in de gevallen waarin artikel 2.22 van de Wet brp toepassing vindt, niet bekend is. Er mag niet lichtvaardig tot ambtshalve toepassing van artikel 2.22 van de Wet brp worden overgegaan. De gevolgen daarvan zijn immers aanzienlijk. Voor de ingeschrevene betekent het dat de verschillende overheidsorganen (en derden) er in beginsel vanuit gaan dat hij niet meer in Nederland verblijft. Zij zullen bijvoorbeeld uitkeringen en andere vormen van dienstverlening ten behoeve van betrokkene in beginsel stopzetten.

9.3. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het college [wederpartij] ten onrechte op het adres [locatie] heeft uitgeschreven. Het adresonderzoek van het college is in dit geval weliswaar niet onvolledig geweest, want het college heeft niet alleen huisbezoeken aan het woonadres afgelegd, maar ook onder meer het energie- en waterverbruik onderzocht. Toch heeft het college uit dat onderzoek ten onrechte geconcludeerd dat [wederpartij] in de periode van 22 maart 2019 tot 4 oktober 2019 niet op dat adres woonde. Aan de voorwaarden voor ambtshalve uitschrijving, zoals weergegeven onder 9.1., is dan ook niet voldaan. Met de rechtbank acht de Afdeling hiertoe van belang dat [wederpartij] bij het onaangekondigde huisbezoek op 19 september 2019 op het adres is aangetroffen en daarbij ook persoonlijke spullen en kleding van [wederpartij] in de woning zijn aangetroffen. Ook acht de Afdeling van belang dat het stroom- en waterverbruik in de onderzochte periode weliswaar zeer laag was, maar uit dit lage verbruik kan niet zonder meer worden afgeleid dat [wederpartij] niet op het adres woonde.

De verklaring die [wederpartij] voor het lage verbruik heeft gegeven, te weten dat zij buiten werktijden vaak bij haar ouders verbleef, en zeer zuinig leefde, sluit een dergelijk laag verbruik namelijk niet geheel uit. Dat gasverbruik in de betrokken periode niet is geconstateerd, roept vragen op, maar biedt op zichzelf onvoldoende aanknopingspunt om te concluderen dat [wederpartij] niet op het betrokken adres woonde. Verder is van belang dat het college ook niet heeft kunnen vaststellen dat,

zoals het vermoedde, [wederpartij] bij haar ouders woonde. Het door het college verrichte onderzoek bij het woonadres van haar ouders heeft dit vermoeden namelijk niet kunnen bevestigen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 379

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, 12-04-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:5066](#)

bestuur van de Stichting Kwaliteitsfonds Notariaat, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1

Wet open overheid (Woo) 2.2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1a

Wet op het notarisambt (Wna) 88a

WET OPEN OVERHEID. WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. BESTUURSORGAAN. De Stichting Kwaliteitsfonds Notariaat is een bestuursorgaan in de zin van de Awb, de Wob en de Woo.

[...] *Is de Stichting een bestuursorgaan?*

3. Verweerder stelt zich in beroep voor het eerst op het standpunt dat de Wob en de Woo helemaal niet van toepassing zijn, omdat (het bestuur van) de Stichting geen bestuursorgaan is. Volgens verweerder heeft hij geen publiekrechtelijke bevoegdheid en neemt hij geen besluiten in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De Koninklijke Notariële Beroepsorganisatie (KNB) heeft alleen een publieke taak om te zorgen voor vulling van het fonds, maar de wetgever heeft geen publiekrechtelijke bevoegdheid gegeven aan de stichting zelf.

4. De rechtbank komt tot de conclusie dat verweerder wel een bestuursorgaan is in de zin van de Awb, de Wob en de Woo.

In de Wet op het notarisambt (Wna) is gecodificeerd dat de ambtsuitoefening voor rekening en risico van de notaris komt en dat het beheer van het protocol deel uitmaakt van de ambtsuitoefening. Op grond van artikel 88a van de Wna moet de KNB een fonds inrichten voor niet verhaalbare noodzakelijke kosten voor de continuïteit en kwaliteit van protocollen en voor de vergoeding van de kosten voor toezicht en tuchtrechtspraak. Het protocol is het geheel van de minuten, notariële verklaringen, registers, afschriften, repertoria en kaartsystemen die onder de notaris of een waarnemend notaris berusten (artikel 1, eerste lid, onderdeel f, van de Wna). In het verlengde daarvan wordt, voor die gevallen waar dit uitgangspunt voor de individuele opvolgende notaris onredelijk uitpakt, de KNB opgedragen een financieel vangnet te creëren door de inrichting van een kwaliteitsfonds. De niet verhaalbare, noodzakelijke kosten om een protocol op orde te brengen en daarmee (de continuïteit van) de goede notariële dienstverlening te garanderen, kunnen door dit fonds worden gecompenseerd vanuit de gedachte dat het notariaat uiteindelijk een collectieve verantwoordelijkheid voor de aan hem exclusief opgedragen ambtelijke taken draagt. Vanuit diezelfde gedachte zal dit fonds zekerheid bieden voor (niet verhaalbare) tekorten op de wettelijk verplichte derdenrekening van de notaris.

Het bestuur van de KNB heeft dit gedaan met het oprichten van de Stichting Kwaliteitsfonds Notariaat en haar leden opgelegd voor de financiering van het fonds per akte een bijdrage (nu € 10,-) af te dragen. De rechtbank overweegt dat de financiering van het fonds feitelijk afkomstig is van een heffing onder de verplicht bij de KNB aangesloten leden zoals die bij voorbeeld werd geheven door

een bedrijfsschap. Mede vanuit de aan het fonds ten grondslag liggende gedachten en het feit dat het bestuur van de KNB, ook het bestuur van de Stichting vormt, is de Stichting met publiek gezag bekleed.

De stukken van de Stichting vallen dan ook onder de Wob en de Woo en de rechtbank is bevoegd om over besluiten van (het bestuur van) de Stichting op grond van de Woo te oordelen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB 2023, 380

MK ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1625](#)

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 11

Wet wapens en munitie (Wwm) 2, 4, 7, 13

Regeling wapens en munitie (Rwm) 17a, 17b, 17c, 17d

WET WAPENS EN MUNITIE. ONTHEFFING. Afwijzing ontheffing voor airsoftapparaten. Nieuw besluit op bezwaar na uitspraak van 16-12-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2995](#). I.c. wordt geoordeeld dat de minister in het nieuw besluit op bezwaar onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij weigert [appellant] een ontheffing te verlenen van het verbod voor het beoefenen van de airsoftsport en voor het verzamelen van airsoftapparaten. De minister heeft ten onrechte de bevoegdheid om op een verzoek om ontheffing te beslissen feitelijk aan een privaatrechtelijke partij overgedragen. Ook maakt de weigering van de minister om een ontheffing te verlenen in dit geval een ongerechtvaardigde inbreuk op artikel 11 van het EVRM.

[...] Bij besluit van 20 juli 2018 heeft de minister de aanvraag van [appellant] om een ontheffing voor airsoftapparaten afgewezen.

[...] 3. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 16 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2995](#), overwogen dat de minister de aanvraag van [appellant] niet heeft getoetst aan de weigeringsgronden van artikel 7 van de Wwm. De aanvraag is afgewezen op de grond dat [appellant] het vereiste lidmaatschap van de NABV niet kan omzeilen door ontheffing aan te vragen in plaats van gebruik te maken van de vrijstellingsregeling. Deze reden wordt niet als weigeringsgrond genoemd en kan, gelet op het limitatieve karakter van de in artikel 7 opgenomen weigeringsgronden, dus niet aan de weigering van de ontheffing ten grondslag gelegd worden, aldus de Afdeling.

De Afdeling heeft in die uitspraak het besluit op bezwaar van de minister van 17 december 2018 vernietigd en de minister opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

[...] 6. De Afdeling is van oordeel dat de minister in het nieuw besluit op bezwaar onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij weigert [appellant] een ontheffing te verlenen van het verbod voor het beoefenen van de airsoftsport en voor het verzamelen van airsoftapparaten. De minister heeft ten onrechte de bevoegdheid om op een verzoek om ontheffing te beslissen feitelijk aan een privaatrechtelijke partij overgedragen. Ook maakt de weigering van de minister om een ontheffing te verlenen in dit geval een ongerechtvaardigde inbreuk op artikel 11 van het EVRM. De Afdeling licht dit als volgt toe.

- Bevoegdheid

7. Airsoftapparaten zijn wapens die vallen onder categorie I, onderdeel 7, van de Wwm. Dergelijke wapens zijn op grond van artikel 13, eerste lid, van de Wwm in beginsel verboden. De minister is op grond van artikel 4 van de Wwm bevoegd om een vrijstelling of een ontheffing van dit verbod te verlenen. Zoals in overweging 2 is vermeld, heeft de minister in de artikelen 17a en volgende van de Rwm een vrijstellingsregeling opgenomen die nader is uitgewerkt in de Cwm. Vrijstelling wordt verleend aan personen die lid zijn van de NABV. De NABV is de enige erkende airsoftvereniging in Nederland.

De minister heeft in paragraaf 2.9.1. van de Cwm op gedetailleerd niveau de regels vastgelegd waaraan een airsoftvereniging moet voldoen. Zo is daarin bepaald dat de vereniging via haar statuten of huisregels blijf ervan moet geven dat en hoe zij de betrouwbaarheid van haar leden toetst en hoe zij omgaat met gebleken twijfel aan de betrouwbaarheid. Ook moet de vereniging erop toezien dat aspirant-leden een verklaring omtrent het gedrag, verlof, jachtakte of erkenning overleggen. Daarnaast moet de vereniging beoordelen of een lid nog steeds kan worden beschouwd als een actief en serieus airsoft sportbeoefenaar. In de Cwm is verder bepaald dat de vereniging in haar statuten een bepaling moet opnemen die aan de leden eisen stelt over plaatsen waar airsoftapparaten zowel bij het lid thuis, als ook elders, opgeborgen dienen te worden. Ook moet de vereniging wanneer zij de airsoftsport in de openbare ruimte wil beoefenen schriftelijke toestemming aan de korpschef vragen.

Uit de hiervoor weergegeven regels en de taken die aan de vereniging worden opgelegd, blijkt dat feitelijk de vereniging bepaalt of iemand de airsoftsport kan beoefenen. Ook is het grotendeels aan de vereniging overgelaten om toezicht te houden. Omdat de NABV op dit moment de enige erkende vereniging is, en de minister alleen bereid is om ontheffing te verlenen als iemand lid is van de NABV, zeer uitzonderlijke omstandigheden daargelaten, heeft de minister zijn bevoegdheid om op een verzoek om ontheffing te beslissen feitelijk aan een privaatrechtelijke partij overgedragen, zonder dat daar een wettelijke grondslag voor is. Dit verdraagt zich niet met het feit dat artikel 4 Wwm de bevoegdheid tot het verlenen van ontheffing toekent aan de minister. De omstandigheid dat, zoals de minister heeft toegelicht, op deze wijze het toezicht wordt vereenvoudigd en de administratieve lasten worden verlicht, biedt hiervoor geen rechtvaardiging.

- Ongerechtvaardigde inbreuk artikel 11 EVRM

8. In deze zaak houdt de weigering van de minister om een ontheffing te verlenen rechtstreeks verband met het feit dat [appellant] zich niet wil aansluiten bij de NABV. Daarmee vindt een beperking plaats van het recht op vrijheid van vereniging, neergelegd in artikel 11 van het EVRM. In het arrest van 27 april 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Vörður Ólafsson tegen IJsland* (nr. 20161/06; www.echr.coe.int) en in de uitspraak van de Afdeling van 9 januari 2008 in zaak nr. 200703524/1 is namelijk overwogen, dat artikel 11, eerste lid, van het EVRM mede het recht omvat om zich niet te hoeven verenigen.

Voor het antwoord op de vraag of een dergelijke beperking gerechtvaardigd is, dient te worden gezien of de beperking bij de wet is voorzien en of deze in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De wettelijke grondslag voor de beperking van het recht op vrijheid van vereniging is in dit geval gelegen in artikel 4 en 7, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wwm. Die artikelen geven de minister de bevoegdheid een ontheffing te weigeren wanneer daartoe dringende, aan het algemeen belang ontleende, redenen bestaan. De minister heeft de bevoegdheid nader uitgewerkt in de Rwm en

Cwm. De beperking van het recht op vrijheid van vereniging is daarom, anders dan [appellant] stelt, bij wet voorzien.

De minister heeft verder voldoende aannemelijk gemaakt dat deze beperking de openbare veiligheid en de gezondheid en de rechten van anderen beschermt en daarmee aldus een van de belangen genoemd in artikel 11, tweede lid, van het EVRM dient.

Maar de Afdeling is van oordeel dat deze beperking verder gaat dan noodzakelijk. De minister heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij alleen met het verplicht stellen van een lidmaatschap van een vereniging voornoemde belangen kan dienen. Niet valt in te zien dat de minister niet met minder vergaande maatregelen kan volstaan. Zo kan de minister voorschriften aan een ontheffing verbinden, zoals het verplicht melden wanneer de airsoftsport wordt beoefend, het beschikken over een verklaring omtrent het gedrag en voorschriften over de wijze waarop airsoftapparaten opgeborgen dienen te worden. De enkele omstandigheid dat dit mogelijk tot een verzwaring van de administratieve lasten en de toezichthoudende taak leidt, biedt geen rechtvaardiging om daar van af te zien.

Het voorgaande betekent dat de weigering van de minister om [appellant] een ontheffing te verlenen een ongerechtvaardigde inbreuk op artikel 11 van het EVRM maakt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 381

ABRS, 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1654](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) 3

Europees Handvest van de grondrechten 4

Dublinverordening

ASIEL. DUBLIN. REËEL RISICO. De Afdeling concludeert dat voor Italië i.c. niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan en dat het overdrachtsbesluit dat de staatssecretaris ten aanzien van de vreemdeling heeft genomen onrechtmatig is.

4.3.2.[...] De Afdeling leidt uit de berichtgeving van de Italiaanse autoriteiten af dat er voor

Dublinclaimanten in Italië geen opvangfaciliteiten beschikbaar zijn. Hoewel uit het vorenstaande

volgens de Afdeling niet zonder meer volgt dat de Italiaanse autoriteiten onverschillig staan

tegenover de situatie van vreemdelingen, bestaat er daarmee een reëel risico dat vreemdelingen

buiten hun eigen wil en keuzes om bij overdracht aan Italië terechtkomen in een toestand van zeer

verregaande materiële deprivatie, als bedoeld in punt 92 van het arrest Jawo, waardoor zij niet

kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals onderdak, eten en stromend water.

4.3.3. Nu de staatssecretaris er vooralsnog niet in is geslaagd om deugdelijk te motiveren dat hij nog

altijd van het vermoeden mag uitgaan dat Italië zal voldoen aan zijn internationale verplichtingen, is

hij, gelet op het onder 4.1 tot en met 4.1.3 opgenomen toetsingskader, gehouden nader onderzoek

te doen in Italië. Omdat de Italiaanse autoriteiten met bovengenoemde berichtgeving zelf hebben

aangegeven dat overdrachten aan Italië vanwege het gebrek aan opvangfaciliteiten niet mogelijk zijn,

is met deze stand van zaken nader onderzoek naar de opvangsituatie in Italië door de staatssecretaris niet zinvol. De Afdeling concludeert daarom dat voor Italië onder deze omstandigheden niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan en dat het overdrachtsbesluit dat de staatssecretaris ten aanzien van de vreemdeling heeft genomen onrechtmatig is. [...]

Zie voorts de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1655](#).

De Afdeling heeft bij deze uitspraken een nieuwsbericht uitgebracht: [Geen asielzoekers terug naar Italië](#).

[Naar inhoudsopgave](#)